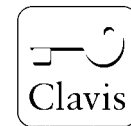

P.C. SAHGARD

SPOREN IN DE SNEEUW

‘En dan wens ik jullie tot slot heel gezellige dagen toe! Tot volgende week allemaal ...’ Juf Agnetha van groep acht probeert nog even om de zeventien kinderen van haar klas rustig naar buiten te laten lopen. Dat lukt haar niet meer. Natuurlijk niet! De vijf dagen durende wintermarkt in het dorp Björenholm is hét feest van het jaar en daar is iedereen opgewonden over. Voor de kinderen is het helemaal een groot luilekkerland. Naast de gewone marktkramen staat er een gigantische kermis en is er een schaatsbaan aangelegd. Er worden wedstrijden voor sledehonden gehouden. Voor de hele kleintjes zijn er wedstrijden in sneeuwballen gooien en sneeuwtorens bouwen. Zo is er voor iedereen wel iets leuks te beleven op de markt.

‘Niet te veel snoepen, hè ...’ zegt ze lachend tegen de langs haar heen dringende kinderen in de deuropening.

‘En u niet te veel geld uitgeven, hè!’ plaagt Senta terug.

Ze is de flapuit van de klas. Een erg bijdehante meid. Recht voor z’n raap, maar nooit brutaal of onbeschoft. Nooit gemeen of achterbaks. Ze heeft het hart op haar tong en dat weet inmiddels iedereen. Senta is de op een na jongste in de klas. De jongste is Pelle. Hij is wat rustiger van aard, kijkt de kat wat meer uit de boom en is dus ook wat minder

P.C. Sahgard

Sporen in de sneeuw

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: P.C. Sahgard

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: vooroordelen, gerechtigheid, vriendschap

NUR 283

ISBN 978 90 448 2328 8

D/2015/4124/058

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

direct. Pelle en Senta zijn neef en nicht. Sinds hun geboorte zijn ze onafscheidelijk. Hun moeders zijn zusjes. Tijdens hun zwangerschappen voerden ze al hele gesprekken met de twee ongeboren kleintjes. Kort voor middernacht kwam Senta ter wereld en tien minuten daarna, twee huizen verderop, Pelle. Het is dus niet zo vreemd dat ze zo'n speciale band hebben. Ze weten precies wat ze aan elkaar hebben en zullen elkaar nooit in de steek laten. Voor hun ouders is dat weleens een probleem, omdat ze er soms geen speld tussen kunnen krijgen als die twee samen zijn. 'Met geen breekijzer of notenkraker!' zeggen de ouders van Pelle. De ouders van Senta vullen dan aan: 'Als de twee schelpen van een oester!'

Pelle en Senta of Senta en Pelle ... De volgorde maakt niet uit. Ze worden hoe dan ook altijd samen genoemd, gewoon omdat ze bijna alles samen doen. Ze hebben het samen gewoon heel gezellig. Er zijn echter ook weleens momenten dat ze zich samen ongewoon in de problemen werken ...

'O, heerlijk ...' roept Senta blij als ze van het stoepje bij de schooldeur springt. 'Vijf dagen feesten, snoepen en lol maken! Daar heb ik nou echt zin in!'

Pelle trekt zijn handschoenen aan en grijpt een handvol sneeuw. Met een welgemikte worp gooit hij zijn sneeuwbal

tegen Senta's muts, die naar het puntje van haar neus schuift. Zo loopt ze door en botst prompt tegen een lantaarnpaal. De enorme dot versgefallen sneeuw op de glazen kap schuift naar beneden en komt op haar hoofd terecht.

'Pelle Lingström!' zegt ze streng. 'Kun jij harder rennen dan ik ...?'

Gierend van het lachen hollen de twee achter elkaar aan naar huis. Pas als ze in de buurt van de markt komen, gaan ze naast elkaar lopen. Het reuzenrad wordt net getest. De hekken rondom de ijsbaan zijn al neergezet en overal branden volop kleurige lampjes.

'Ik kan bijna niet wachten tot morgen ...' kreunt Pelle ongeduldig.

'Mmm,' antwoordt Senta. 'Wat gaan we morgenvroeg als eerste doen?'

'Laten we eerst over de markt langs de kraampjes lopen.'

'Jaaaaa ... en dan gaan we een voorraadjie snoep kopen voor bij de sledehondenwedstrijd en als het daar pauze is, kunnen we alvast even een kijkje nemen op de kermis!'

'O ...' roept Pelle likkebaardend uit, 'zou die stokviskraam er ook weer staan? Dan koop ik er wel tien!'

'En ik twintig!' roept Senta gulzig. 'En als toetje haal ik dan nog twee borden smörregröd en zes glazen warme rumpunch!'

Alsof ze dronken is, zwalkt ze over de stoep tussen de andere mensen door. Een groepje volwassenen staat dicht bij elkaar gedromd te praten en als een op hol geslagen tol-

letje botst Senta tegen hen aan. Giechelend valt ze op de grond en kijkt ze omhoog naar al die serieuze gezichten. Alleen zij en Pelle lachen ... Bezorgd praten de volwassenen verder zonder aandacht aan hen te schenken.

‘... hij is er jaren niet geweest ...’ zegt de een.

‘... zo’n eng idee ...’ reageert de ander.

‘... misschien is het allemaal maar verzonnen ...’ sust een oudere man.

‘... Helga weet het anders wel heel zeker!’ reageert een vrouw fel.

De flarden van het gesprek brengen Pelle en Senta niet van hun stuk en lachend strompelen ze verder. Aan het eind van de straat staat een groepje klasgenoten te joelen: ‘Ziek beest, bij Ol-le Per moet je we-zen, hij zal je voorgoed ge-ne-zen. De vlam erin bij hem en mij, één, twee, drie en weg ben jij!’

Uit volle borst blèren Pelle en Senta het aftelrijmpje mee. Hun aandacht wordt echter heel snel afgeleid door de zware stem die via de luidsprekers boven hun hoofd galmt.

‘Eén, twee, drie ... TEST ...’ loeit de stem door de straat. ‘Geen idee of ie ’t doet, hoor ...’

‘KKKKRRRRRRRT ... PRIEEEEEEEEEE ...’ piept de microfoon.

De mensen op de stoep steken hun vingers in hun oren en lopen snel weg van het kabaal. Om zich heen kijkend en nieuwsgierig naar alle attracties slenteren Pelle en Senta verder. De kerktoren slaat vijf keer en dan merken ze tot hun grote schrik dat het al stikdonker is.

‘We krijgen een preekje!’ zingen ze in koor en hand in hand hollen ze de straat in waar ze wonen.

‘Om halfnegen klaarstaan!’ zegt Pelle en hij rent naar huis.

‘Als ik mijn haren gedaan heb ...’ antwoordt Senta tuttig.

Alsof hij flauwvalt, laat Pelle zich achterover in de sneeuw vallen.

‘Meiden!’ roept hij wanhopig. Dan springt hij overeind en sprint naar huis.

De volgende ochtend om zeven uur zit Pelle al aan het ontbijt. Sören, zijn vader, heeft zich als vrijwilliger gemeld en staat straks op post bij de sledehondenwedstrijden. Hun eigen honden, Boris en Blume, doen ook mee. Andere jaren bestuurde Pelles moeder June de slee, maar dit jaar gaat zijn opa het weer eens doen. June gaat met broertje Rink en peuter Sven naar het sneeuwballengooien.

De drie jongens zijn uitgelaten druk. Rink en Pelle spelen na hoe de spelen aangekondigd zullen gaan worden.

‘Dames en heren, jongens en meisjes, welkom, welkom op deze feestelijke dag. Het programma van vandaag ziet er als volgt uit ...’

Fluisterend zet June haar gesprek met Sören voort.

‘Hij blijft maar mooi bij mij in de buurt! Ik heb anders toch geen rustige minuut!’

Zuchtend neemt Sören een slokje van zijn hete koffie.

‘Och June ... laat je toch niet zo gek maken door al die kletspraatjes. Dat mens van de slager blaast altijd alles zo ontzettend op ... Pelle weet echt wel wat hij doet. Bovendien is hij niet alleen. En samen met Sentje loopt onze Pel al helemaal niet in zeven sloten tegelijk!’

‘Ja, dames en heren,’ roept Pelle hard, ‘daar gaan ze als eerste over de finish, Boris en Blume, de honden van de familie Lingström!’

Met zijn handen hoog boven zijn hoofd applaudisseert Sören. Hij joelt net zo hard als de kinderen.

‘Pelle,’ roept June boven het gejuich uit, ‘Pelle ...?!’

Als een trouwe hond kijkt hij van onder zijn blonde krullen naar haar en antwoordt met een slijmerig stemmetje: ‘Ja, mijn allerliefste mammie ...? Ik luister!’

‘Lieverd, je gaat straks eerst met Rink en Sven en mij mee naar het sneeuwballengooien en dan zullen we daarna wel samen naar de sledehondenwedstrijd gaan en daarna ...’

Pelle hoort niet wat ze verder zegt. Met grote, ongeloovige ogen kijkt hij van June naar Sören, die met fijngeknepen lippen zijn broodtrommel staat te vullen.

‘Maar mam,’ valt hij haar wanhopig in de rede, ‘je hebt het vorig jaar nog zo beloofd. Het is steeds zo geweest: “Pelle, als je in groep acht zit, mag je alleen met Senta gaan” ...!’

June laat hem niet uitpraten.

‘Nee, Pelle ... Deze keer toch nog maar niet ... Misschien

volgend jaar. We zullen wel zien, oké? We gaan gezellig met tante Christa, Senta en Yrsa. Dat is toch ook leuk?’

Van pure boosheid barst Pelle in tranen uit. Hij rent de gang in, de keukendeur met een enorme smak achter zich dichtgooiend. De klap maakt kleine Sven zo aan het schrikken, dat ook hij begint te huilen, en Rink stoot zijn beker met melk pardoes over de tafel.

‘June, dit kan echt niet,’ zegt Sören zacht, terwijl hij probeert het broodmandje en de schaal met vleeswaren uit het melkbad te redden. ‘Je hamert er zelf steeds op dat je afspraken moet nakomen. Het is prima dat de kinderen weten dat belofte schuld maakt en dat een woord een woord is, maar dan moet je je daar zelf ook aan houden. Hij heeft zich hier zo op verheugd. Dit kun je hem niet aandoen, hoor! Zadel hem nou toch niet op met de angsten uit je eigen jeugd, alsjeblieft, doe dat niet ...!’

June ploft neer op haar stoel met haar handen voor haar gezicht.

‘Ik heb me altijd zo voorgenomen om mijn kinderen nooit bang te maken voor wat dan ook. Het is er bij mij thuis zo ingestampt: blijf bij hem uit de buurt, ga nergens alleen naartoe, de bossen zijn verboden terrein, voor het donker binnen zijn ... Altijd de angst dat hij ons iets zou kunnen doen ...’

‘Het is nooit bewezen, June! Stop nu toch eens met dat hysterische gedoe. Hij is inmiddels een oude man ... Boven-

dien moet je maar afwachten of de onzin die Helga Menson in haar slagerij uitkraamt wel waar is. Je weet hoe ze is: als zij iemand heeft zien lopen met een leren cape, schreeuwt ze meteen moord en brand en zaait ze paniek.'

De keukendeur zwaait open en Pelle staat met een rood, bekleed gezicht in de deuropening te snikken.

'Maar mama ... ik ...'

June trekt hem tegen zich aan en slaat haar armen om hem heen.

'Ik weet het, schat ... Je vader heeft gelijk. Belofte maakt schuld. Dat geldt ook voor mij. Maar je moet me beloven dat je op de markt blijft en dat je met niemand ...'

'... en dat ik met niemand meega en dat, als iemand me tegen mijn wil mee wil nemen, ik alles mag doen wat anders niet mag, zoals schoppen, schreeuwen en slaan, alles wat maar aandacht trekt!' vult Pelle zelf aan.

'En af en toe komt hij mij op mijn post wel even een snoepje of iets anders lekkers brengen, hè, knul?!' zegt Sören en hij klopt zijn zoon op zijn schouder. 'Afgesproken?'

'Afgesproken!' belooft Pelle en zijn gezicht is opgeklaard als de hemel na een onweersbui.

Hij kust June, Sören en zijn broertjes en rent de trap op naar boven om zich aan te kleden voor de eerste dag van het grote feest.

Met een rood hoofd van inspanning gooit Senta voor de derde keer haar lasso om de nek van het houten rendier, dat snel over een rail voorbijflitst.

'Jaaaaaa!' gilt ze. 'Ik heb hem!'

Haar enthousiasme werkt aanstekelijk, want niet alleen de toeschouwers applaudiseren voor haar, ook vanuit de langsschuifelende menigte wordt voor haar gejuicht.

'Hoe oud ben je?' vraagt de kermisexploitant.

'Elf ... bijna twaalf, meneer,' antwoordt ze trots. Nieuwsgierig kijkt ze naar de prijzen die achter hem in de kraam aan haakjes tegen de wand hangen.

'Nou, juffie, mooie prestatie, hoor ... Menig volwassen vent lukt dat nog niet één keer en jou lukt het zelfs drie keer na elkaar. Je mag uitzoeken wat je wilt! Dit heb ik nog nooit meegemaakt!' zegt de man lachend.

'Senta ...' Pelle trekt haar aan haar mouw om haar wakker te schudden. Ze is er helemaal beduusd van.

'O ... eh ... ja ... te gek ... Bedankt, hoor ... ik eh ...' stamelt ze.

Pelle schiet onbedaarlijk in de lach. Het gebeurt immers niet vaak dat Senta niet weet wat ze moet zeggen of dat ze, zoals nu, niet uit haar woorden kan komen. Uiteindelijk weet ze een keuze te maken en trots neemt ze het tasje met de portemonnee van rendiervacht van de man aan.

'Dank u wel, meneer ... echt hartstikke bedankt!' stottert ze nog na.

Ze blijven even staan om te kijken naar vier opgeschoten knapen, die ook een poging willen wagen met het laso werpen. Niet één van hen lukt het om het touw om de nek van het rendier te gooien.

‘Jeetje, wat een stom spel is dit ...’ moppert het groepje jongelui en het loopt de andere kant op om vooral niet langs Senta en Pelle te hoeven gaan. De volwassenen grinniken er maar een beetje om en steken hun duim op naar Senta. Haar dag kan nu al niet meer stuk!

Samen proppen Senta en Pelle hun geld in de portemonnee en maken een plan voor wat ze die ochtend nog allemaal willen gaan bekijken.

‘We gaan dadelijk eerst wat extra snoep kopen en in het reuzenrad’, zegt Senta vastbesloten.

‘En ik wil al een keertje schaatsen ...’ vult Pelle aan.

Ze blijven staan om hun geld te tellen en uit te rekenen hoeveel ze vandaag te besteden hebben. Er is al erg veel geld opgegaan aan de suikerspin en aan de snoepzak van vanmorgen. Als ze het geld voor het schaatsen en het reuzenrad apart houden, blijft er voor de rest van de middag nog maar weinig over.

‘Laten we dan morgen in het reuzenrad gaan ... Houden we vandaag nog wat geld over om iets gekks te doen’, stelt Senta voor.

‘Alles wat jij doet, is gek’, antwoordt Pelle met een grimas van oor tot oor. ‘Maar aan je gezicht te zien heb je duidelijk al iets in gedachten ...’

Senta’s ogen stralen als kristalletjes en zonder iets te zeggen knikt ze naar iets achter Pelle. Met een vragend gezicht draait hij zich om en kijkt ...

‘O nee, hè, Senta, dit meen je niet!’

Senta klapt in haar handen en springt als een jonge hond op en neer in de sneeuw.

‘Toe nou, Pel, kom op ... Dat wordt toch lachen?! Ik beloof dat jij dan morgen iets mag kiezen. Echt! Alsjeblieft ...’ smeekt ze overdreven.

‘Jeetje, Senta ...’ zucht Pelle, ‘wat moeten we daar?’

Ze haalt haar schouders op en draait met haar ogen.

‘Nou, gewoon. De toekomst laten voorspellen!’

‘Je wát?’ vraagt Pelle hulpeloos. ‘Senta, dit is toch volslagen onzin. Zo’n mens kijkt in een glazen bol en hoort alleen de kassa rinkelen ...’

‘Ik wil het gewoon eens meemaken!’ pruilt ze koppig. ‘Kijken of zo’n voorspelling uitkomt. Zullen we vragen of we een voldoende voor ons geschiedenisproefwerk hebben? Of ... eh ... hoeveel kittens de poes van de overburen zal krijgen, of ...’

‘Ja zeg, vraag dan iets interessanter. Bijvoorbeeld of Boris en Blume een kans maken tijdens de sledehondenwedstrijd!’

Senta slaakt een kreet van opwinding: ‘Jaaaa! Wat goed van je, Pel! Dát gaan we vragen!’

Draaiend met zijn ogen laat hij zijn schouders hangen. Veel tijd voor zijn gekkigheid heeft hij niet, want Senta sleurt hem aan zijn mouw tussen het schuifelende publiek door naar de mysterieuze kraam van Madame Zorga. Een groot bord met gouden krullen staat erboven. Tegen een donkerblauwe achtergrond staat met sierletters: *Madame Zorga ziet alles*. Het geheel is versierd met sterren en glitters. Achter de halve deurtjes hangt een dik, donkerblauw fluwelen gordijn. Het ziet er allemaal heel mooi en goed verzorgd uit. Bijna nieuw ... De waarzegster heeft er nog niet eerder gestaan. Er zijn ook nog maar weinig mensen die de gok durven te wagen om naar binnen te stappen. Net voor Senta en Pelle naar binnen willen gaan, zijn Conrad en zijn zwangere vrouw Hilde hun voor. Het stel woont bij hen in de straat en ze groeten elkaar vrolijk. Gespannen wachten Senta en Pelle tot het hun beurt is. Het duurt maar een paar minuten voor ze weer naar buiten komen. Conrad met een lach van oor tot oor, Hilde met een blos op haar wangen.

‘Het wordt een tweeling!’ jubelen ze als ze zich weer bij hun vrienden voegen.

‘Ja, doe!’ fluistert Pelle en hij schudt zijn hoofd, ‘dat zei mijn moeder een maand geleden al!’

Alsof ze niks heeft gehoord, sleurt Senta hem aan zijn

mouw naar binnen. Achter het fluwelen gordijn is een klein halletje, waar je amper met twee mensen kunt staan. Het is er zo donker dat ze niet kunnen zien welke kant ze op moeten. Even blijven ze staan om hun ogen te laten wennen aan het weinige licht. Net als ze besluiten om dezelfde weg terug naar buiten te gaan, schuift de wand voor hen open en kijken ze tegen een ander gordijn aan. Ongeduldig begint Senta aan de stof te sjoeren en vindt de opening naar de volgende ruimte. Daar brandt in een blauw, glazen vaasje een kaars en is het gelukkig iets minder donker. Aan tafel zit een vreemd uitgedoste vrouw.

‘Kom bienen,’ zegt ze zacht, ‘neem plats ...’ Ze gebaart sierlijk dat ze mogen gaan zitten.

Verbaasd staren ze Madame Zorga aan. Ze hadden een oude, op een heks lijkende vrouw verwacht, zoals waarzegsters er altijd uitzien in films en op tekeningen. Zij is echter allesbehalve oud en is met haar felblauwe ogen eerder knap dan lelijk. Verder ziet ze er wel zo uit: van de gitzwarte haren tot de hoofddoek met muntjes eraan, van de grote oorbellen tot de vuurrode lippen en nagels. Stilletjes gaan ze tegenover haar aan tafel zitten.

‘Eerst die geld ...’ zegt ze. Ze steekt haar slanke hand uit naar Senta, die haar nieuwe portemonnee zenuwachtig om en om draait in haar handen.

‘O ... natuurlijk ... Sorry!’ verontschuldigt ze zich. Ze grabbelt de muntjes bij elkaar en legt ze op het gekleurde

tafelkleed. Zonder ze na te tellen schraapt de waarzegster ze bij elkaar en stopt ze in haar zak.

‘Dank ...’ zegt ze zacht en ze maakt een kort knikje met haar hoofd. ‘Oké ... vraag! Rijk worden? Trouwen? Verliefd ...?!’ Daarbij knipoogt ze naar Pelle, die van schrik de hand van Senta loslaat. ‘Beetje verliefd? Ietsiepietsie ...?!’

‘Eh ... nou nee ... We zijn familie!’ kucht Senta om een opkomende lachkriebel te voorkomen.

‘We willen graag weten of onze honden, nou ja, eigenlijk zijn honden, een kans gaan maken bij de sledehondenwedstrijd ...’

‘Oooo, geld winnen? Die weddenschappen?’ vraagt Madame Zorga betekenisvol.

‘Nee, hoor,’ kwebbelt Senta er meteen doorheen, ‘we willen gewoon weten of ze het goed zullen doen!’

‘Oké, iek kijken zal ...’ antwoordt de waarzegster plechtig. In plaats van een glazen bol heeft ze een schaalte met sneeuw. Even schuift ze heen en weer op haar stoel om een goede houding te vinden en legt dan met een sierlijke zwaai haar handen om het glazen schaalte. Ze haalt diep adem en gooit met een zucht haar hoofd in haar nek. Dan buigt ze zich langzaam voorover en kijkt met grote, starre ogen in de smeltende sneeuw. ‘Tek zie ... iek zie ...’ klinkt haar stem hees ...

‘... wat jij niet ziet,’ fluistert Pelle in Senta’s oor. Die kijkt hem vernietigend aan en stompt hem met haar elleboog in zijn zij.

‘Tek zie ... sneeuw ...’ vervolgt Madame Zorga.

Om niet in de lach te schieten zuigt Pelle zijn wangen naar binnen en bijt zijn tanden erop vast.

‘SNEEUW ...!’ klinkt haar stem, nu een stuk harder. Haar handen klemmen zich duidelijk vaster om het kommetje. Haar ademhaling wordt steeds zwaarder en op haar bovenlip en voorhoofd parelen druppels zweet. ‘Jaaaa, goed zo ...’ lacht ze, ‘sneller, sneller ... Goed ...!’ De knokkels van haar vingers worden steeds witter, zo hard heeft ze het schaalte met de smeltende sneeuw vastgeklemd. Plotseling gooit ze haar hoofd in haar nek en slaakt een kreet. ‘Néééé ...! Aaarrgh ...!’ kermt ze en ze slaat haar handen voor haar ogen. Daarbij zwaait ze wild met haar ellebogen om zich heen en stoot het schaalte met ijswater bijna om.

Senta en Pelle grijpen geschrokken elkaars hand. Vooral Pelle begint ongemakkelijk op zijn stoel heen en weer te schuiven. Vragend kijken ze naar Madame Zorga. Die zit nog steeds helemaal verkrampd met haar hoofd in haar nek en haar lichaam in een vreemde bocht gedraaid. Zweetdruppels glijden over haar wangen naar beneden. Haar ogen zoeken het kommetje en er verschijnt een vermoeide blik op haar gezicht. Dan zucht ze en haalt een aantal keren diep adem. ‘Maken kans ... Ja ...’ fluistert ze. Langzaam sluit ze haar ogen en kermt jammerlijk: ‘Pijn ... Pijn ...!’ Eindelijk begint haar verkrampde lichaam zich te ontspannen en fluistert ze bijna onhoorbaar: ‘... wonder ... WONDER ...!’

Wat Pelle betreft, is het helemaal klaar zo. Hij steekt zijn hand uit en raakt even haar arm aan. ‘Madame Zorga, is er nog meer dat u ons wilt vertellen?’

Als bij toverslag opent ze haar rooddoorlopen ogen.

‘Genoeg ...’ klinkt haar stem zwakjes.

‘Bedankt en tot ziens dan maar weer!’ zegt Pelle stoer en hij trekt Senta bijna met stoel en al naar buiten.

‘Brrrr!’ huivert Senta als ze de frisse lucht in stappen.

‘Ja, het was erg warm binnen en als je dan buiten komt, lijkt het eens zo koud’, ontwijkt Pelle het onderwerp.

‘Nee, oen!’ reageert ze heftig en ze grijpt hem bij zijn arm. ‘Je weet best wel wat ik bedoel, Pelle! Boris en Blume moeten niet meedoen met de wedstrijd. Je ziet wat ervan komt. We moeten meteen opa en je vader gaan waarschuwen!’

‘SENTA!’ smeekt Pelle. ‘Doe alsjeblijft niet zo raar. Elke gek kan me vertellen dat er SNEEUW is en dat ze zullen HIJGEN en dat hun pootjes PIJN gaan doen ... Volgend jaar ga ik ook wel als waarzegger op de jaarmarkt staan.’ Met zijn handen wanhopig in de lucht draait Pelle zich om en begint richting schaatsbaan te lopen. Hollend komt Senta hem achterna. Zijn woorden hebben haar enigszins gerustgesteld. Pelle zelf begint er echter steeds minder in te geloven ...

Moe van het schaatsen slenteren Senta en Pelle richting

het veld waar de sledehondenwedstrijden gehouden zullen worden. Onderweg drinken ze de warme chocolademelk op die ze gratis bij de huur van de schaatsen hebben gekregen. In de verte schalt vrolijke muziek uit de luidsprekers en spreekt de verslaggever het publiek al toe. De twee beginnen steeds harder te lopen om maar niets van de berichtgeving te hoeven missen.

‘Vandaag als eerste aan de start: Caspar Knallar met Sonne en Moon ... Als tweede: Ilone Schmitt met Blitz en Happy ... Als derde: Kalle Lingström met Boris en Blume ... Als vierde: Jonas Wildenborg met ...’

‘Kom mee, gaan we nog snel even langs de post van mijn vader. Kunnen we hem wat te snoepen geven’, hijgt Pelle. Hij trekt Senta mee tussen de bosjes door.

De sneeuw is hoog opgewaaid op het open veld. Het wordt geen gemakkelijk parcours. Voor Boris en Blume zal het echter niet zo’n probleem worden. Het zijn goed getrainde honden en ze kennen het gebied op hun duimpje.

Al van verre zwaait Sören naar Pelle en Senta.

‘Hallo daar! Laat je prijs eens zien, Sentje ... Iedereen heeft het erover!’

Vol bewondering bekijkt hij de portemonnee en het tasje en intussen laat hij zich het snoep goed smaken. Dan kijkt hij een beetje bezorgd naar de lucht.

‘Blijft het droog vandaag, pap?’ vraagt Pelle.

Twijfelend haalt Sören zijn schouders op. ‘In de loop

van de dag zou de wind gaan draaien en opnieuw sneeuw meebrengen. Laten we hopen dat dat nog een paar uurtjes op zich laat wachten.'

'Opa gaat vast en zeker winnen, hè, pap?' vraagt Pelle hoopvol.

'Pa maakt met ónze honden een kans, haha ... Laten we het daar maar op houden!' lacht Sören.

Langzaamaan begint het rondom het afgezette parcours vol te lopen met toeschouwers. De post van Sören ligt net zo in de bocht, dat je vanhier een stuk van het open veld kunt zien aan de ene kant en een groot gedeelte van het kronkelende bospad aan de andere kant. Best wel een goede plaats om te blijven. Ze zoeken een beetje beschutting tegen de koude wind en turen naar de startplaats of ze de groene vlag al kunnen zien. In de verte kunnen ze het hoge, hysterische geblaf van de honden horen. Dat betekent dat ze zich aan het opstellen zijn.

'Dames en heren, jongens en meisjes, van harte welkom! Laten we gezellig allemaal samen aftellen ... Tien, negen, acht, zeven, zes, vijf, vier, drie, twee, één, START!' roept de verslaggever enthousiast en de groene vlag wordt heen en weer gezwaaid.

Pelle en Senta kijken mekaar glunderend aan: het is begonnen!

Aan beide kanten van de route ziet het nu zwart van de mensen. De sfeer is zoals altijd fantastisch. Een duo met

accordeon en viool staat een eindje verderop bekende liedjes te spelen en het publiek zingt uit volle borst mee.

Sören fluit op zijn vingers zijn eigen korte seintje en Pelle reageert meteen. Hij kijkt naar het pad in de verte. Drie sledes liggen nek aan nek in de race. Dan valt er een gat van een meter of twintig en dan komt opa. Uit de hondenneuzen lijkt wel stoom te komen. Hele rookpluimen stijgen op uit hun koppen. Hun lijven lijken net boven de grond te zweven en hun sterke poten ploegen als tractors door de sneeuw. Aange-moedigd door het publiek stuift het drietal voorbij. Van pure spanning trekt Pelle zijn muts van zijn hoofd en zwaait hem heen en weer alsof het een vlag is. Daar komt opa! Opgewonden springen Senta en Pelle in de lucht.

'Hup, opa! Goed zo, Boris en Blume! Rennen ...!' gillen ze samen.

De slee met opa erop vliegt voorbij. In het langsrijden trekt hij even een grimas naar hen. Razendsnel flitst hij verder het bospad op en verdwijnt uit het zicht. Het is steeds weer een zenuwslopend schouwspel. Bloednerveus staat Senta op de lusjes van haar wanten te kauwen. Ze doet dat zo nadrukkelijk dat de vrouw die aan de andere kant naast haar staat, haar en Pelle een grote amandelkoek geeft. Lachend voegt ze daaraan toe: 'Deze zijn lekkerder!'

Snoepen is ideaal om de tijd om te krijgen. Een voor een komen de langzamere deelnemers voorbij. Het zijn er minstens een stuk of twintig. Hieruit blijkt dat opa het echt wel

goed doet. Sommigen hebben zich puur voor de lol ingeschreven. Een man is verkleed als eland en zijn slee wordt getrokken door twee oude, al behoorlijk grijze poolhonden. Hun tempo is verbazingwekkend langzaam. Meer dan één ronde zullen ze zeker niet kunnen maken. Het is echter duidelijk dat de oude beestjes nog steeds plezier beleven aan het trekken van de slee. Het applaus dat ze krijgen, is oorverdovend en terecht.

Ook de tweede ronde gaat prima. Opa heeft de koplopers zelfs al een stuk ingehaald. Als de sledes voor de derde keer in zicht komen, houden Pelle en Senta hun adem in. De eerste en de tweede plaats zijn nog steeds bezet door de koplopers, maar op de derde plaats ... jawel, daar komt opa! De kinderen maken een rondedansje van pure pret en ook Sören staat

te juichen. Hij steekt zijn duim op en zwaait vrolijk. Fantastisch! Opa Kalles gezicht is vuurrood van de kou en zijn dikke wenkbrauwen beginnen te bevriezen.

‘Ik krijg het koud als ik hem zo zie ...’ rilt Senta. Ze steekt haar handen onder haar oksels. De wind is aan het draaien en ook om hen heen staan mensen van hun ene op hun andere been te springen om een beetje warm te blijven. De koude poollucht begint te snijden en ijskristalletjes dansen uit de grijzer wordende lucht omlaag. Pelle zoekt Sörens blik. Hij schudt met zijn hoofd en trekt een niet al te hoopvol gezicht. Tegen de tijd dat de koplopers weer in zicht komen, sneeuwt het al een beetje en heeft het publiek jassen, sjaals en mutsen verder dichtgeknoopt.

Iedereen juicht en moedigt de sledebestuurders en de

honden aan. Het is een prachtige aanblik! De honden zweegen door de versgevalen sneeuw. De eerste plaats is nog steeds duidelijk bezet, maar tussen de deelnemster op de tweede plaats en opa scheelt het nog maar een paar centimeter. De spanning is om te snijden en Pelle gilt de longen uit zijn lijf. Naast hem springt Senta bijtend op haar wanten heen en weer. Nog even en opa veroverd de tweede plaats. Ook Sören kan zijn geluk niet op en hij maakt in zijn een-tje een dansje.

Dan gebeurt er iets verschrikkelijks. Koploper Caspar Knallar maakt een sturfout en zijn slee slaat om. Zijn honden trekken nog even verder en dan gaat alles opeens verschrikkelijk snel. Het lijkt een enorme sneeuwwoolk van vallende mensen, sleden en honden! Zowel opa als Ilone van de tweede plaats zijn ertegenaan geknald. Boven de kreten van schrik en afschuw van het publiek uit klinkt een schreeuw van pijn van een hond. Iedereen rent het pad op. De sledes zijn verwrongen. Honden en mensen liggen over elkaar heen op de grond ... Senta en Pelle staan verstijfd van schrik. Ze zien hoe een toeschouwer opa Kalle ondersteunt en hem helpt naar de kant te strompelen. Hij heeft een bloedneus en een kapotte lip. Het publiek is opeens muisstil. De sledes worden uit elkaar gehaald en dan zien ze Sören staan met op zijn arm het levenloze lichaam van Boris.

‘Ze ... ze heeft gelijk gehad ...’ stottert Senta.

‘Nee! NEEEE!’ schreeuwt Pelle wanhopig en hij wringt

zich tussen de mensenmassa door het parcours op.

‘... rug doormidden ...’

‘... verlamd ...’

‘... nek gebroken ...’ klinken de fluisterende stemmen om hem heen.

Eindelijk bereikt hij Sören. Die kijkt hem met tranen in zijn ogen aan. Iemand duwt Pelle de riem van Blume in zijn hand. Gelukkig is Senta er nu ook en samen met haar loopt hij achter Sören aan. Blume klappertandt en trilt van top tot teen. Van inspanning en van schrik.

Een eindje verderop legt Sören Boris neer, achter het bosje waar de koffie- en soepkraam staat.

‘Pelle, jij gaat mama en Rink en Sven zoeken. Senta, zoek jij oma, alsjeblieft. Ik ga kijken waar de dierenarts gebleven is. Verdraaid nog aan toe, waar is hij nou naartoe? Ik heb hem vanochtend nog hier zien lopen ...’ moppert Sören in zichzelf.

‘Pap, papa ... Boris wordt toch wel weer ...?’ Pelles stem slaat door alle tranen over en als hij naar Sörens wanhopig schuddende hoofd kijkt, snikt hij het uit. Samen staan ze te huilen.

‘Kijk naar hem, jongen ... Ik denk niet dat het nog veel zin heeft ...’

De ademhaling van Boris is onregelmatig en zwaar. De tong hangt uit zijn bek en zijn achterpoot lijkt los naast het kromgebogen lijf te liggen. De aanblik maakt Pelle misse-

lijk en hij rent weg om June en zijn broertjes te gaan zoeken. Senta volgt hem op de voet en met moeite kunnen ze zich een weg banen door de menigte.

De luidsprekers tetteren het nieuws over het ongeluk meteen rond.

‘... de bestuurders raakten slechts lichtgewond. Voor het leven van een van de honden moet echter worden gevreesd. Karl is onze verslaggever ter plaatse. Karl ... IIIIIIEERRR ... wat is volgens jou de oorzaak van het ongeluk?’

Dan volgt er een hoop gepiep en gekraak en nog wat losse woorden, gevolgd door de mededeling ‘... zal tot nadere berichtgeving worden afgelast ...’

Sören geeft Blume een aai over haar hoofd.

‘Blijf, meisje’, zegt hij zacht. ‘Blijf nog maar even bij hem ...’ Dan rent hij weg om de dierenarts te zoeken en zijn auto te halen. De honden laat hij buiten het zicht van het publiek achter.

Trillend is Blume tegen het lijf van Boris aan gekropen, zoals ze dat altijd doet als ze gaan slapen. Met haar kop op haar poten jankt ze klaaglijk voor zich uit.

Plotseling grijpen twee mannenhanden haar hoofd vast. De handen strelen haar geschaafde neus. Alleen al door die simpele aanraking wordt ze kalm en ze kwispelt vrolijk, alsof er niets is gebeurd. Vervolgens strekken de handen zich uit naar Boris. Ze tasten het lichaam af en eindigen op de

heupkom. De ene hand blijft op die plek rusten en de andere draait aan de slappe poot. Er volgt een doffe knak en het lichaam ziet er weer normaal uit. Dan glijden de handen over Boris’ snuit en hoofd en masseren de zachte vacht. Zijn ademhaling wordt weer rustig en alsof hij uit een diepe slaap ontwaakt, likt hij geeuwend de handen. Uit een klein flesje worden wat druppeltjes op zijn tong gesprengd en dan verdwijnt de man in het bos.

Opnieuw nestelt Blume zich tegen Boris’ warme lijf en allebei sluiten ze vermoeid hun ogen.

In minder dan vier minuten is June terug met Pelle. Snik-kend van verdriet komen ze aanhollen. Van de andere kant komt Senta net weer terug, met rode ogen van het huilen. Hun aandacht wordt getrokken door de besneeuwde hondelijven. Blume staat kwispelend op, zakt door haar voorpoten en steekt uitdagend haar zwaaiende achterlijf in de lucht.

‘Ahoeeoeo’, huilt ze als begroeting. June struikelt bijna over haar eigen voeten om naar Boris te kunnen gaan kijken. Als een ballerina danst Blume op haar achterpoten en ze likt uitbundig Junes handen.

‘Blume, het is vreselijk!’ snikt June. Ze laat zich op haar knieën naast Boris in de sneeuw vallen. Als ze haar hand uitsteekt om de sneeuw van zijn vacht te vegen, schrikt ze op. Boris’ pluimstaart begint te kwispelen en hij wappert er dikke vlokken sneeuw mee omhoog.

‘Boris ...?’ zegt June verbaasd. ‘Boris-Boris-Boris’, zegt ze plagend en ze kroelt met haar handen in zijn dikke vacht. De hond knort tevreden en kwispelt vrolijk verder. Als twee betonnen paaltjes staan Pelle en Senta naast elkaar naar de honden te staren.

‘Stelletje paniekzaaiers!’ reageert June verontwaardigd. De twee kunnen van pure verbazing geen woord uitbrengen. Ze schrikken pas op als Sörens jeep over de veldweg aan komt stuiven. Hij slipt, zwaait de autodeur open en rent half struikelend naar June.

‘June, schat, ik ben bang dat we ons pupje verliezen ...’ snikt hij, maar hij maakt zijn zin niet af en kijkt verbaasd naar de kwispelende hondenstaarten. Met haar handen in haar zij kijkt June naar het wezenloos voor zich uit starende drietal.

‘Hallo zombies ... Kan iemand me misschien vertellen wat dit voor een massahysterie is? Waarom is dit verhaal zo opgeblazen?!’ vraagt ze boos.

Langzaam keert het leven in Sören, Pelle en Senta terug. Ze storten zich op Blume en Boris en knuffelen de besneeuwde hondenkoppen en elkaar en zelfs liggend op zijn zij weet ook Boris een vreugdehuil te laten horen.

Op dat moment komt een tweede jeep door de sneeuw aangeploegd. Om het zwaailicht bovenop dansen de dikker wordende sneeuwvlokken vrolijk in het rond. Dierenarts Hans Karlson stapt uit en rent met zijn koffer in de hand naar hen toe.

‘Sorry, mensen, spoedgeval op de Skjundvalhoeve. Een

rund door een rooster gezakt, pfff ... Waar ligt jullie pechvogel?’

De vier doen een stap opzij en Blume rent naar hem toe om hem uitbundig te begroeten. Als hij de kwispelende Boris ziet, kijkt hij een beetje verbaasd van hem naar Sören en terug.

‘Jeetje, man, heb ik me daarvoor nou zo verschrikkelijk gehaast?’

‘Eerlijk is eerlijk, Hans, als ik Pelle en Senta en die tientallen mensen die het ongeluk hebben zien gebeuren niet als getuigen had, zou ik me hier ter plaatse voor gek laten verklaren!’ verdedigt Sören zich.

‘Ik sta vooraan in de rij, hoor!’ lacht June en dat maakt Sören nog onzekerder.

Gelukkig voor hem zijn de twee kinderen er ook nog en ze nemen het voor hem op.

‘Het is echt waar wat papa zegt. Boris was echt meer dood dan levend. Zijn rug stond helemaal krom en zijn poot bungelde er los aan en zijn tong hing scheef uit zijn bek en hij reageerde niet meer op wat we zeiden’, vertelt Pelle in één ademteug. Hij demonstreert hoe vreselijk het eruitzag.

‘Ze hebben gelijk, June, eerlijk waar. Boris kreeg ook bijna geen lucht meer en zijn ogen draaiden helemaal weg!’ vult Senta het verhaal aan.

Hans is inmiddels bij Boris op de grond neergeknield en voelt aan zijn buik en poten.

‘Als ik dit zo hoor, denk ik dat hij zijn poot uit de kom heeft gehad. Bovendien zal hij na die smak een flinke hersenschudding hebben. Het is me alleen een volslagen raadsel hoe die poot er weer in gekomen is ... Als een rug zo krom staat ... Die ademnood snap ik ook niet helemaal ...’ mompelt hij voor zich uit. Tevreden knorrend laat Boris zijn hele lijf aftasten en zijn staart wappert onophoudelijk sneeuwvlokken omhoog. Na een poosje staat Karlson op. Hij krabt nadenkend op zijn hoofd.

‘Ik kan deze patiënt alleen maar verplichte rust en vertroeteling voorschrijven. Mocht er iets aan de situatie veranderen of mocht hij pijn gaan krijgen, dan hoor ik dat wel.’ Hij schudt iedereen de hand, geeft de honden een knuffel en een kluijfe en loopt half in zichzelf pratend naar zijn auto terug: ‘Wonderlijk verhaal ...’

Wanneer June en Sören naar hun eigen jeep gaan om een deken te halen, zodat ze Boris daarin kunnen dragen, slaken Pelle en Senta een kreet van verbazing: Boris is opgestaan en loopt samen met Blume als een dronken matroos achter hen aan. Sören houdt hem tegen.

‘Genoeg geweest voor vandaag, rakker! Eén wonder is meer dan voldoende!’ zegt hij lachend.

Niemand kan vermoeden dat er heel binnenkort nog een zal gebeuren ...

2

Het lijkt een gewone jaarmarktdag te gaan worden. In alle vroegte hangt Senta aan de telefoon om te vragen of Pelle al wakker is. Ze popelt om te vertrekken en is dan ook bijzonder teleurgesteld wanneer ze hoort dat hij nog ligt te slapen.

‘Hoelang nog ...?’ vraagt ze aan June.

‘Geen idee, Sentje, maar ik beloof je dat hij je belt, zodra hij beneden komt. Ik maak hem niet graag wakker. Blijkbaar heeft hij gewoon nog niet genoeg geslapen ...’

‘Oké,’ antwoordt Senta braaf, ‘tot zo dadelijk dan.’

‘Senta, wacht ... Geef me je mama nog even aan de lijn, wil je?’ vraagt June haar snel.

Aan de andere kant van de lijn klinkt in de verte geroezemoes en daarna komen voetstappen dichterbij.

‘Goedemorgen zussie, je moest mij nog spreken, hoor ik van mijn dochter?’

‘Hallo Christa ... Ja, ik wil je wat vragen. Eh ... heb je gehoord dat Olle Per weer in de buurt is gezien? Wat vind je daarvan?’

Aan de andere kant is het een moment stil.

‘Ja, June, ik weet het. Ik was net bij de slager en daar ging het al nergens anders meer over. Tja, eens in de paar jaar komt hij nieuwe voorraad halen. Blijkbaar heeft hij giste-

ren een grote hoeveelheid lakens, paraffine en flesjes besteld. Het schijnt dat hij vandaag terugkomt om die spullen op te halen. Waarom vraag je dat?' vraagt Christa haar nieuwsgierig.

'O ... ik weet het eigenlijk niet ... Ik vind het zo'n eng idee dat hij in het dorp is. Gisteren hebben Sören en ik er al flink woorden over gehad. Hij vindt dat ik me te veel zorgen maak. Misschien is dat wel zo, maar als ik eraan denk dat Pelle en Senta alleen over de markt en door het dorp zwerven terwijl hij hier ook rondloopt ...'

June zwijgt ... en Christa ook. Ze zuchten allebei en als Pelle de deur openzwaait en zijn hand uitsteekt om de hoorn van June over te nemen, voelt dat voor de beide zussen bijna als een verlossing.

'Is dat Senta?' vraagt hij vrolijk.

'Die heb ik net aan de lijn gehad. Ik ben nu met Christa iets aan het afspreken voor vanmiddag,' zegt June tegen hem. En tegen Christa: 'Zullen we straks samen gaan? Ik zou een stuk geruster zijn ...'

'Dat is wel een gezellig plan, laten we dat maar doen. Ik zie je straks wel verschijnen.'

Met een gezicht dat op onweer staat, vertrekt Pelle naar de keuken als de moeders afspraken maken over hoe laat ze zullen vertrekken. Het ontbijt dat June voor hem heeft klaargezet, smaakt hem niet. Hij eet met lange tanden van het brood, terwijl hij kijkt hoe de kleintjes zitten te klie-

deren met hun eigen eten. Zozeer als hij daar normaal om kan lachen, zo serieus kijkt hij er nu naar. Meteen als June de keuken binnenkomt, gaat Pelle in de verdediging: 'Maar we mochten toch alleen gaan?!' roept hij fel.

'We willen vanmiddag naar de andere kant van de markt lopen. Bovendien vinden we het gewoon gezellig als we ook een dag iets samen kunnen doen. En niet te vergeten: we moeten nog gaan kijken voor nieuwe wanten voor je en een nieuwe hoes voor de sneeuwscooter ... Als we die spullen gekocht hebben, mogen jullie nog naar de kermis.'

Dat van die wanten vindt Pelle niet zo interessant, maar die hoes is een ander verhaal. Dat klinkt hem als muziek in zijn oren. Vorig jaar had hij er twee gezien die hij mooi vond, maar allebei waren ze uitverkocht. Nu moet hij er natuurlijk wel snel bij zijn.

'Leuk idee toch om dat vanmiddag te doen?' vraagt June hem vrolijk.

'Ja ...' antwoordt hij en hij meent echt wat hij zegt, 'maar mama, dat van de kermis is beloofd, hè?'

'Dat van de kermis is beloofd en je weet: beloofd is beloofd!'

Gretig knagend van hun toffee-appels slenteren Senta en Pelle voor de anderen uit. De kleintjes laten zich gezellig

voorttrekken op de slee. Christa en June kijken links en rechts of er nog dingen zijn die ze niet al bij de andere kramen gezien hebben. Het begint krap te worden op de slee. Behalve Rink en kleine Sven staan er minstens tien tassen met truien, sokken, een nieuw tafelkleed, twee kilo stokvis en een tas met de felbegeerde hoes voor de sneeuwscooter op. Het is de hoes met de poolvos geworden, omdat hij net zulke ogen heeft als Boris. Pelles dag kan dus niet meer stuk en van de boosheid van vanmorgen is niets meer te merken. Tevreden lopen hij en Senta honderduit te kletsen. Ze kijken hun ogen uit naar alle mensen die de jaarmarkt ook dit jaar weer trekt. Mensen in klederdrachten uit andere streken, maar ook buitenlanders met vreemd uitgedoste bontjassen. Soms schieten de twee in een onbedaarlijke lach om al die rare snoeshanen. Het allerhardst moeten ze echter lachen als er een ongelofelijk dikke vrouw voorbijstapt. Ze draagt een bontjas met zwarte krulletjes. Op haar hoofd heeft ze een bijpassende muts met voorop in het midden een klein rood strikje. De vallende sneeuw heeft een dotje boven op de muts gevormd. Onder haar arm draagt ze een hele stapel cadeautjes, ingepakt in rood papier.

Senta en Pelle kunnen hun lach niet meer inhouden en proesten het uit.

‘Een koningspoedel in de sneeuw!’ giert Senta.

‘Hebben die dan rode laarsjes aan?’ lacht Pelle hardop. Die had Senta nog niet eens gezien en dat maakt het la-

chen alleen nog maar erger. Bij elke stap die de vrouw zet, wappert de jas open en steken de vuurrode laarsjes eronderuit. De vrouw blijft plotseling staan en kijkt geërgerd in hun richting. Nu krijgen June en Christa pas in de gaten wat er zich afspeelt. Ze roepen de twee bij zich en geven hun een behoorlijk standje.

‘Beloven jullie dit nooit meer te doen?’ zeggen June en Christa vrijwel tegelijk. Daar moeten ze allemaal wel hard om lachen en zelfs de poedelvrouw knipoogt naar June als ze voorbijloopt. Gezellig giechelend lopen ze weer verder, tot Christa in de sneeuw een klein rood pakje ziet liggen. Het is hetzelfde papier als waar de cadeautjes van de poedelvrouw in ingepakt zijn.

‘Och jee,’ reageert Christa, ‘straks heeft een van haar puppy’s geen kluif!’

Waarop June zegt: ‘Christa, dat is nog eens het goede voorbeeld geven, zeg!’ Maar omdat ze zelf onbedaarlijk in de lach schiet, slaat het helemaal nergens meer op.

‘Pelle en Senta, hollen jullie haar eens snel achterna en breng haar dat pakje. Jullie hebben wel wat goed te maken ...’ zegt Christa serieus. Even staan de twee elkaar aan te kijken. De vraag ‘waarom wij?’ brandt op hun lippen, maar ze vinden ook wel dat hun moeders een beetje gelijk hebben en dus nemen ze het pakje en lopen ze de weg terug. June roept hun nog na: ‘Loop maar meteen door naar de kermis! Wel voor het donker thuis zijn, oké?!’

Dat laten ze zich geen twee keer zeggen en ze rennen door de versgevallen sneeuw achter de poedelvrouw aan. Het valt niet mee om haar tussen de andere bezoekers te ontdekken. Af en toe moeten ze stoppen om om zich heen te kijken. Onderweg schiet Senta weer in een proestende lachbui. Zo erg dat ze stil moeten blijven staan.

‘Hahaha ... misschien moeten we naar afdrukken van hondenpootjes in de sneeuw zoeken. Dat zal een stuk sneller gaan!’ giert ze het uit.

Nu is het hek van de dam en zijn ze zo melig, dat ze als spoorzoekers ongeveer met hun neuzen op de grond lopen. Dat is natuurlijk vragen om moeilijkheden en het gaat na een tiental meters ook genadeloos fout. Met hun gezichten overdreven naar beneden gericht zien ze niet waar ze lopen. Zo botsen ze pardoes tegen iemand aan en er vallen wel tien rode pakjes op de grond ... Het is de poedelvrouw en Senta en Pelle staan als aan de grond genageld.

‘Oeps!’ zegt Senta zachtjes.

‘O jee ...’ fluistert Pelle, ‘u ... u ... u hebt ... u ... u ...’

Nu is het de poedelvrouw die verschrikkelijk begint te lachen en proestend zegt ze: ‘Mijn jongen toch, je kukelt als een jong haantje: u ... u ... u ...! Hahaha! Ja, ik was al op de terugweg, want ik ben er één kwijt. Wat aardig van jullie om dat hele eind achter me aan te komen. Zouden jullie me misschien willen helpen met dragen? Ik heb hier bij deze kraam ook nog twee dozen weg laten zetten. Zo

veel pakjes kan ik met mijn korte poedelpootjes niet eens dragen.’

Geschrokken kijken de twee haar aan. Zei ze nou werkelijk poedelpootjes? De vrouw ziet hun reactie en begint te schuddebuiken van het lachen. Tranen biggelen over haar bolle wangen en omdat ze een beetje vooroverbuigt, zakt haar muts steeds schever op haar hoofd. Het dotje sneeuw glijdt naar beneden ...

‘O, jongens, eigenlijk moest ik zo ontzettend lachen om wat jullie zeiden. Mijn man zei dat vanochtend ook al, maar ik vind het zo’n heerlijk warme jas dat ik hem toch maar heb aangetrokken. Ik was ook niet echt boos, hoor ...’ Ze geeft Senta en Pelle ieder een grote doos. Zelf stapelt ze de kleine pakjes weer torenhoog in haar eigen armen. ‘Maar weet je, ik leer mijn kinderen in het tehuis ook altijd dat je best wel plezier mag maken en dat je beslist een eigen mening moet krijgen over wat goed is en wat slecht en wat je mooi vindt en wat lelijk, maar ...’ en ze wijst in de richting van de parkeerplaats, ‘... dat je er altijd op moet letten dat je mensen niet kwetst. Iedereen heeft recht op zijn eigen ik. Zijn eigen kenmerken en zijn eigen smaak ...’ Senta en Pelle lopen naast de gezellig keuvelende vrouw en knikken. ‘Bovendien moet je zorgen dat je niet te snel een oordeel velst over wat een ander doet of misschien juist niet doet. Zeker zolang je niet weet wat daar voor hem de reden voor is. Het is zo gemakkelijk om over anderen te oordelen. Als

wij elkaar niet gesproken hadden, hadden jullie vanavond alleen maar tegen elkaar gezegd: “Dat geschifte mens met die poedelvacht.” Haha ... Maar nu zeggen jullie straks hopelijk: “Dat geschifte mens met die poedelvacht was toch ook wel gezellig” of misschien zelfs “was toch ook wel aardig”, hahaha ...’

Tijd om te reageren hebben Pelle en Senta niet, want door haar lachbui laat ze de pakjes voor de zoveelste keer van haar arm glijden. Wéér ligt alles in de sneeuw ...

Het is een lachwekkende situatie. Ze staan nu alle drie te proesten van het lachen. Gelukkig zijn ze dicht bij de parkeerplaats. De poedelvrouw loopt naar haar auto toe en haalt uit de achterbak twee boodschappenkratten. Samen stapelen ze de pakjes in de kratten en dragen ze tussen hen in naar de jeep. In de achterbak is nauwelijks nog plaats. Draagtassen, cadeauverpakkingen en dozen staan hoog opgestapeld. Het kost wat tijd en geschuif om alles een plek te geven, maar als dat is gelukt, kan zelfs de klep weer gewoon dicht. De poedelvrouw klopt de sneeuw van haar jas en haalt haar portemonnee uit haar tas.

‘Zo, lieverds, nu zou ik jullie dolgraag nog trakteren op iets lekkers, maar ik heb thuis beloofd dat ik voor het donker terug zou zijn. Het wordt dus echt de hoogste tijd dat ik ga, want met dit weer heb ik nog wel een reistijd van een uur of twee voor de boeg. Heel hartelijk bedankt dat jullie me zo fantastisch geholpen hebben.’ Ze haalt uit haar por-

temonnee twee briefjes van vijf en geeft Senta en Pelle er ieder een. ‘Hiervan kunnen jullie jezelf vast trakteren op iets lekkers ... maar wel op mijn gezondheid, hè?’ voegt ze er met een knipoog aan toe. Ze schudt hun allebei de hand en stapt in haar auto. De twee blijven staan zwaaien tot de auto uit het zicht is verdwenen.

‘Dat geschifte mens met die poedelvacht was toch ook wel gezellig’, lacht Senta.

‘En ze was zeker wel aardig!’ vult Pelle aan. Tevreden draaien ze om en lopen terug naar de drukke markt.

Genietend van de gedachte aan een dikke wafel met slagroom en warme kersen slenteren ze over de markt richting kermis. Ze zijn wel erg ver van hun route af geraakt. Dat blijkt als ze over de kramen heen kijken naar de huizen die erachter liggen. Niets komt hun in deze straat bekend voor. Het is een gedeelte van het dorp waar ze nooit komen. Toch vinden ze het heel leuk om hier ook eens te zijn, want de mooie, oude panden zijn de moeite van het bekijken zeker waard. Ondertussen overleggen ze wat ze met het resterende geld zullen gaan doen. Als het geroezmoes van de andere mensen om hen heen in één klap verstomt, kijken ze verbaasd om zich heen. Wat is er aan de hand? Wat mankeert iedereen opeens?

Bij de wafelkraam sluiten ze aan in de rij. Nu begint het gefluister onder de mensen weer toe te nemen. Af en toe vangen ze woorden op als ‘ouwe gek’, ‘smeerlap’, ‘idioot’ en meer van dat soort dingen. De mensenmassa wijkt uit elkaar en een grote man met een lange, leren cape komt dichterbij. Zijn gezicht is grotendeels bedekt door de capuchon en daardoor nauwelijks te zien. Hij trekt met veel kracht een enorme slee achter zich aan, die zeker twee meter hoog vol is gestapeld met pakketten en dozen. In de verte loopt een groepje jongelui naar hem te schreeuwen: ‘Hela, Olle Per, heb je misschien een vuurtje voor me, of een hele vlammenwerper ...? Hahaha ...’

Ze bekogelen hem met sneeuwballen en een oud vrouwtje dat aan de kant staat, spuugt nadrukkelijk voor hem op de grond. Zonder op of om te kijken loopt de man verder. Zijn slee maakt een diep spoor in de sneeuw. Pelle kijkt naar Senta en haalt zijn schouders op.

‘Snap jij het?’ vraagt hij verbaasd. Eindelijk zijn ze aan de beurt en watertandend geeft hij de bestelling door. Als hij de twee schaaltes met de wafels aanneemt, likt hij tot groot vermaak van de wafelvrouw als een hond over zijn lippen. Nog voor hij Senta haar wafel geeft, heeft hij van de zijne al een flinke hap genomen.

Met gefronste wenkbrauwen kijkt ze hem aan. Hij kijkt verbaasd terug.

‘Weet je wie dat was?’ vraagt ze zachtjes.

‘Meu ...’ antwoordt hij met volle mond.

‘Olle Per ...’ zegt ze geheimzinnig. Nog steeds dringt het niet tot hem door over wie ze het heeft. Senta zucht, zoals alleen meisjes lijken te kunnen zuchten. ‘Tjongejonge ... Olle Per, geef me maar een lucifer ... Snap je het nu?!’ Dan valt het muntje eindelijk.

‘Oooo ... dié!’

‘Eet eerst die wafel maar op’, zucht Senta weer en daarbij draait ze wanhopig met haar ogen. ‘Misschien dat je verstand eerst weer wat gevoed moet worden, voor het kan functioneren’, plaagt ze hem.

‘Zou best weleens kunnen’, antwoordt hij terwijl hij de laatste restjes slagroom en poedersuiker van zijn lippen likt.

‘Wat?’ vraagt Senta hem. ‘Dat van Olle Per, of dat van jouw verstand ...?’ Pelle doet alsof hij in haar wafel wil bijten en moet dat bekopen met een dot slagroom op zijn neus.

‘Dat van Olle Per’, zegt hij scheel kijkend naar zijn witte neus. ‘Gisteren was mijn moeder al helemaal hysterisch en mijn vader zei dat ze niet naar al die kletspraatjes in het dorp moest luisteren. Met jouw moeder heeft ze het er ook nog over gehad. Ik vroeg haar later nog wat er aan de hand was. Ze wilde er niets over zeggen ... Mijn vader trouwens ook niet. Wat zou er nou toch zo speciaal zijn aan die oude man? Hij ziet er wat vreemd uit, maar dat was met de poedelvrouw ook zo ...’

Automatisch kijken ze in de richting waarin hij is gelopen. Ook nu zien ze dat in de verte de menigte nadrukkelijk aan de kant gaat om hem erdoor te laten. Een seconde lang kijken Senta en Pelle elkaar aan ... en dan volgen ze het sledespoor in de sneeuw.

Ze hebben er flink de pas in gezet en lopen nu nog maar enkele meters achter de geheimzinnige gedaante. Alsof iemand een ritssluiting opentrekt, splijt het publiek uit elkaar. Om hen heen klinken steeds weer dezelfde geluiden. Dat maakt het spannender om de man te blijven volgen.

Plotseling wordt er in de mensenmassa geduwd. Een kleine, gezette vent port de oude man in zijn zij en tegelijk schopt een ander heftig tegen de slee. Hierdoor valt er een groot pak van af in de sneeuw. De man loopt stug door. Zonder erop te reageren. De mensen mompelen en schreeuwen hem na en langzaam sluit de groep zich weer achter hem. Pelle en Senta blijven bij het pak staan. Een slungelige jongen geeft er een trap tegen en een oude vrouw prikt een aantal keren woest met haar wandelstok in het pakpapier. Daardoor ontstaat een rafelig gat dat door de hevige sneeuwval snel gevuld raakt met vlokken.

‘Het is me het dagje wel,’ zucht Pelle. Hij bukt zich om het pak van de grond te tillen.

‘Zeg dat wel ...’ antwoordt Senta en ze helpt hem daarbij.

De mensen om hen heen staan hoofdschuddend te kijken. Zonder zich daar iets van aan te trekken stappen ze stoer verder. Daarbij moeten ze hun blik steeds weer naar de grond richten. Niet alleen om het spoor te kunnen blijven volgen, maar ook om te zien of er nog ergens een pak gevallen is. Gelukkig is dat niet het geval. Het pak is zó zwaar dat Pelle het niet langer alleen kan dragen. Nu sjouwen ze het tussen hen in en zelfs dat is een flinke klus.

Als ze aan het einde van de markt komen, is de oude man nergens meer te bekennen. Alleen het sledespoor in de sneeuw verradt welke kant hij op is gegaan. Het pak lijkt met de seconde zwaarder te worden. De twee zijn eigenlijk doodop van het dragen. Bovendien begint het steeds harder te waaien en het spoor is amper nog zichtbaar. Even blijven ze staan om hun sneeuwbrillen op te zetten. De ijskoude lucht doet pijn aan hun ogen en bevriest hun wimpers.

Een halfuur lang blijven ze het spoor nog volgen en dan stoppen ze abrupt. De grote weg die ze tot nu toe hebben gevolgd, buigt naar rechts langs de fjord. Het sledespoor gaat echter naar links ... Het bos in, richting bergen ...

Met een doffe plof laten ze het pak in de sneeuw vallen. ‘En nu?’ zegt Pelle beteuterd.

‘Ik mag daar van mijn ouders niet komen,’ antwoordt

Senta zacht, ‘... en jij ook niet, Pelle ... Minstens één keer per week moet ik horen: “Je-mag-overal-spelen-Senta-maar-ga-niet-de-bergen-in! De-grotten-daar-zijn-onvoorspelbaar-en-gevaarlijk! Beloof-me-dat-je-er-nooit-heen-gaat! Het-is-daar-geen-speelterrein!”

‘Ja,’ antwoordt Pelle. ‘Dat weet ik ook, maar jij en ik horen ook elke week wel een keer: “Als-je-iets-goeds-kunt-doenvoor-iemand-moet-je-het-niet-laten-want-daar-word-je-niet-slechter-van!”

‘Ja, je hebt gelijk ... maar wat gaan we nu doen?’ vraagt Senta ongeduldig.

‘We geven het pak snel af en dan gaan we meteen terug, oké?’

‘Ja, we kunnen moeilijk het pak hier in de sneeuw zetten en omdraaien, dat is ook onfatsoenlijk ...’

Het bergpad wordt snel steiler en door de sneeuw is het moeilijk begaanbaar.

‘Die man moet beresterk zijn dat hij die zware slee hier omhoog kan trekken!’ puft Senta. Opeens blijft Pelle staan en kijkt verbaasd om zich heen. Van het sledespoor is niets meer te zien. Het is onmogelijk dat de sneeuwval het heeft uitgewist. Ze zoeken even om zich heen, maar er is echt niets meer te zien. De sneeuwvlokken worden steeds dikker en steken fel af tegen de invallende schemering.

‘Hoe kán dat nou!’ roept Senta wanhopig. ‘Daar zie je het spoor nog en hier houdt het op ... Of ... eh ... daar ...’

Pelle staat voorover en tuurt over de grond. Het is duidelijk dat de oude man niet wil dat ze hem nog verder volgen. Het spoor is gewist.

‘We hebben het hele stuk voor niets gesjouwd,’ zucht hij, ‘laten we maar teruggaan zolang het nog een beetje licht is.’

Zwijgend lopen ze naar beneden, maar de sneeuw valt nu echt met bakken uit de lucht en het lijkt alsof ze onder een waslijn vol smetteloos witte lakens doorstappen. Het is bijna onmogelijk om hun eigen voeten te zien. Bovendien blijkt er een heel netwerk van paden te zijn, die ze op de heenweg, toen ze het sledespoor volgden, niet hebben gezien.

‘Hierheen!’ roept Senta en haar stem komt amper nog boven de huilende wind uit.

‘Pelle ...! Volgens mij moeten we deze kant op ...!’

Even twijfelt hij, maar dan sjouwt hij met het pak op zijn arm toch achter de vastberaden Senta aan. Al snel blijkt het paadje op te houden. De besneeuwde rotspartijen worden steeds steiler.

‘Senta ... Senta! Wacht nou toch! We gaan hartstikke verkeerd ...’ Mopperend draait ze zich om en klautert over de glibberige stenen naar beneden.

‘Ik ben bang ...’ trilt haar stem.

‘Kom op, Senta! We moeten gewoon even rustig nadenken hoe we op de heenweg gelopen zijn. Het bergpad op ... en toen boog het naar links ...’

‘Naar rechts, want daar liggen die boomstammen aan de kant, toch?’

Pelle zwijgt. In gedachten loopt hij de weg opnieuw, maar ziet alleen het spoor voor zich dat ze steeds blindelings hebben gevolgd. Dat ze zo stom hebben kunnen zijn ...

Vanaf de berg rollen stenen naar beneden en Senta grijpt angstig zijn arm.

‘Pelle ... Daarboven is iemand!’

Met een lach van oor tot oor begint hij in de richting van het geluid te lopen.

‘Blijf hier maar even op me wachten. Ik breng hem het pak en dan vraag ik hem meteen of hij ons de weg terug naar het dorp kan wijzen.’ Met het pak stevig onder zijn arm geklemd, klautert hij de steile helling op. Ondertussen roept hij allervriendelijkst: ‘Meneer Per ... Meneer Pèèèr? Ik kom u uw pak brengen dat u op de markt hebt verloren. Kunt u me daar misschien bij helpen, want het is best wel zwaar en ik ...’

Plotseling volgt er een ijzige kreet, die minuten lijkt te duren en dan is het muisstil ...

‘PELLE ...?!’ roept Senta ongerust. Ze probeert door het gordijn van sneeuwvlokken te zien of hij ergens te ontdekken is. ‘Pelle?!’ Er komt geen antwoord. Behalve de huilende wind, het ritselen van de sneeuw en haar eigen gehijg hoort ze helemaal niets. De moed zinkt haar in de schoenen en ze bijt op haar kapotte lippen tegen de tranen. Met

haar handen vormt ze een toeter voor haar mond en zo hard als ze maar kan, schreeuwt ze: ‘PELLE!’ Het is en blijft stil. Er moet dus iets gebeurd zijn ... De twijfel over wat ze nu moet doen, wordt steeds groter. Keuze heeft ze amper: of ze moet in het donker de berg op gaan om hem te zoeken, of ze moet proberen de weg terug naar het dorp te vinden om hulp te halen. De angst om Pelle hier alleen achter te laten is echter te groot. Ze wikkelt haar sjaal opnieuw om haar hoofd, zodat ook haar neus en mond bedekt zijn, en loopt over de glibberige stenen de helling op.

Inmiddels is het donker en ze kan geen stap meer zetten zonder uit te glijden. Wanhopig laat ze zich op haar knieën vallen en barst in snikken uit. De tranen vullen haar sneeuwbril en vriezen er vliegensvlug aan vast. Er is geen andere oplossing: ze moet hoe dan ook terug in het dorp zien te komen. Huilend en bijna gek van angst draait ze zich om en probeert op de tast naar beneden te lopen.

‘Drink je nog een aperitiefje mee voor het eten?’ vraagt Sören aan Hans Karlson. Die heeft net Boris nog een keer onderzocht en loopt mee naar de huiskamer om June te begroeten.

‘Nou ... vooruit, een kleintje dan,’ antwoordt Hans. Zijn jas en handschoenen legt hij op een eetkamerstoel en dan

ploft hij neer op de bank. June steekt haar hoofd om de keukendeur.

‘Alles goed met onze wonderhond?’ vraagt ze lachend.

‘Alles oké! Zijn rug en poot zijn nog wat pijnlijk. Bovendien reageren zijn pupillen niet optimaal, dus het is wel duidelijk dat hij een behoorlijke klap tegen zijn hoofd heeft gehad. Dat gaat allemaal over. Kwestie van genoeg rust houden. Dat is het beste medicijn. Ik heb wel net tegen Sören gezegd dat ze vannacht naar binnen moeten. Het gaat plaatselijk dertig graden vriezen en dat is zelfs voor poolhonden aan de koude kant. Al is hij dan nog zo’n stoere bink!’

‘Ik kan wel omgaan met stoere binken, hoor!’ lacht June. ‘Ik heb ervaring zat met een huis vol!’ Ze sluit de deur en begint vrolijk de tafel te dekken. Als ze met de stapel borden naar de tafel loopt, gaat de telefoon.

‘Hallo, met June’, antwoordt ze.

‘Ha zussie, met Christa ... Stuur je Sentje zo naar huis? We gaan over een kwartiertje eten.’

‘Ze is niet hier ... eh ... ik bedoel, ze zijn niet hier!’ zegt June bezorgd en haar vrolijkheid is meteen verdwenen. ‘Ik dacht dat ze bij jou waren ...’

‘Geweldig, hoor. Birk belt net op dat hij aan de andere kant van de fjord vastzit. Het schijnt bar en boos te zijn op de weg. Kan ik Yrsa even bij jullie neerzetten? Dan draai ik het gas onder mijn pannen uit. Het eten is toch al verprutteld. Ik ga ze zoeken.’

‘Welnee, ik stuur Sören er wel op uit. Hij zit hier aan de borrel met Hans. Die is dus flink warm gestookt om op pad te gaan. Hij zet Senta straks thuis af, goed?’ Dat klinkt optimistischer dan ze zich voelt. Ze zet de oven uit en zwaait de deur naar de kamer open.

‘Sören ...’ en haar stem trilt, ‘Senta en Pelle zijn nog niet terug van de markt. Christa belde net op. Ze dacht dat die twee bij ons waren, terwijl wij ervan uitgingen dat ze bij haar zouden zijn. Je moet ze meteen gaan zoeken!’

‘Geen paniek, Juuntje,’ sust Sören, ‘je weet hoe die twee zijn. Als er ergens lampjes branden, blijven ze wachten tot iemand die weer dooft!’

‘Haha, waar ken ik dat van ...?’ lacht Hans, vader van drie zonen, een dochter en een baby op komst. ‘Onze schavuiten zouden niet anders doen. Hele boeken kan ik erover schrijven!’

De mannen staan op en trekken hun jassen en sneeuwboots aan. Onherkenbaar vermomd staan ze in de kamer.

June trilt van top tot teen.

‘Ik moet gaan. June, tot snel. We moeten gauw weer eens afspreken! En deze dokter zegt dat het allemaal goed komt, hoor je?’ Hans geeft June een knuffel en schudt Sören stevig de hand.

‘Wacht, ik loop met je mee, Hans. Juun, ik ga met de sneeuwscooter, dan kan ik de markt en de kermis ook nog op als het nodig is!’ Sören kust haar en samen met de dierenarts stapt hij naar buiten, de sneeuwstorm in.

Voetje voor voetje strompelt Senta over de besneeuwde rotsen. Al meer dan een uur dwaalt ze nu over de steile helling. Huilen kan ze niet meer. Het lijkt wel alsof haar tranen op zijn. Alleen een harde snik komt af en toe nog over haar lippen. Soms blijft ze staan en kijkt ze om zich heen of ze al iets herkenbaars ziet, maar de huilende wind en de alsmaar dikker wordende sneeuwvlokken maken het haar onmogelijk. Even blijft ze staan om haar bril schoon te vegen en dan hoort ze hoe ergens op de helling achter haar stenen naar beneden rollen. Panisch van angst krimpt ze in elkaar. Het voelt alsof ze elk moment in haar eigen angst zal stikken.

‘Draai je om en loop ongeveer tweehonderd passen naar links ... en ...’ de woorden worden door de wind overstemd, ‘... steil pad naar de ...’ roept de mannenstem weer en opnieuw huilt de wind ertussendoor en Senta spitst haar oren. ‘... is bij mij ...!’ hoort ze nog en dan is het stil.

Struikelend over haar eigen voeten en over de rotsen telt ze haar voetstappen. Ze is zo ongelofelijk moe dat ze amper nog tot tweehonderd kan tellen. Dus besluit ze hardop te gaan tellen.

‘... honderd zevenennegentig ... honderd achtennegentig ...’ klinkt haar stem in de holle duisternis. Ze veegt snel met haar want over haar bril en dan ziet ze ergens ver on-

der zich het regelmatige flitsen van een oranje licht. Snel telt ze verder: ‘... honderd negenennegentig ... tweehonderd ...!’ Dankzij het weinige licht kan ze een eindje verderop vaag een pad onderscheiden. Uiterst voorzichtig schuifelt ze ernaartoe. Daarbeneden ergens loopt een weg! Het licht komt van een sneeuwschuiver. Senta luistert gespannen ... Er klinkt nog een bekend geluid: de diepe bromtoon van de ijsbreker in de fjord! De fjord?! Daar schrikt ze van. Ze is dus nog verder weg van huis dan ze verwachtte.

Haar hart begint hevig te bonzen van opwinding en van angst. Het pad is inderdaad steil en gevaarlijk. Soms moet ze haar voeten schuin neerzetten om een klein beetje grip op de gladde stenen te hebben. Ze trekt haar wanten uit om zich aan de rotswand vast te kunnen houden. Het lijkt een onmogelijke afdaling, maar het is de enige manier om terug te gaan naar de bewoonde wereld.

De bewoonde wereld ... thuis ... June en Sören ... Bij de gedachte wordt ze al naar. Wat moet ze in hemelsnaam gaan vertellen? Opbiechten wat er is gebeurd, staat onder aan het lijstje van mogelijkheden, want dat zal bij beide ouderparen een rolberoerte van boosheid veroorzaken. Een goede smoes weet ze zo snel niet te bedenken. Anderzijds moet ze ervoor zorgen dat er zo snel mogelijk naar Pelle wordt gezocht, maar ... WAAR? Ze zal niemand kunnen vertellen waar ze elkaar zijn kwijtgeraakt. Als ze aan Pelle denkt, voelt ze de tranen achter haar ogen prikken. Wat

zou er toch met hem zijn gebeurd? Haar hoofd begint van alle vragen te duizelen en haar maag draait onophoudelijk. Uitgeput gaat ze even zitten, haar ogen vallen dicht en met een enorme vaart glijdt ze op haar rug van de steile helling af. Zo blijft ze liggen en het laatste dat ze ziet, zijn de dwarrelende sneeuwvlokken, die duizelig makende dansjes opvoeren voor haar ogen.

En dan ... wordt het zwart voor haar ogen ...

‘Centrale ...? Centrale ...? Oproep aan centrale ...! CENTRALE ...! Melden alsjeblieft ...!’

Holger Johanson wordt er wanhopig van. Zo’n storing is wel het laatste waar hij nu op zit te wachten. Hij kijkt bezorgd neer op het bleekblauwe gezicht van het jonge meisje. In een deken gedraaid ligt ze op de vloer van zijn sneeuwschuiver. Holger trekt zijn jas uit en legt ook die nog over haar heen.

‘Jeetje, meisje toch ... Wat doe je hier in vredesnaam alleen op dit tijdstip van de dag?’

Opnieuw pakt hij zijn mobilfoon en drukt het knopje in.

‘Centrale ...? CENTRALE, horen jullie mij?! Verdraaid nog aan toe!’ moppert hij en geïrriteerd gooit hij de mobilfoon tegen het dashboard. Uiterst voorzichtig pakt hij

Senta in zijn armen en gaat dan achter het stuur zitten. Op deze manier kan hij amper sturen, maar een andere oplossing ziet hij zo snel niet. Het is meer dan duidelijk dat de kortste weg naar het ziekenhuis het beste voor haar zal zijn. Daarom keert hij de wagen en rijdt de berg op langs de fjord, richting stad. Met gemak dendert de machine over de hard aanvriezende sneeuw en schuift een baan vrij voor het verkeer. Als ze de gevaarlijkste bochten hebben gehad, laat hij met zijn ene hand het stuur los en reikt naar de mobilfoon. Met de andere houdt hij Senta tegen zich aan gedrukt. Aan de andere kant hoort hij echter alleen maar gepiep en geknars. Het is duidelijk dat de lijn zo dood is als een pier. Langzaam rijdt hij verder. Hij maakt zich steeds meer zorgen om het bewegingsloze meisje in zijn armen. Door de deken heen voelt hij hoe ijzig koud haar lichaam voelt. Haar blauwe lippen voorspellen niet veel goeds. Zachtjes blaast hij zijn warme adem over haar gezicht en zet de verwarming helemaal open.